

Păstorul cel bun - 7. El lasă oile să se odihnească

7. El lasă oile să se odihnească

Odihnirea oilor este în strânsă legătură cu pășunatul (versetele 15-16). Pentru asimilarea hranei, oile au nevoie de timp și de aceea păstorul le duce la odihnă, adică le oferă odihna de care ele au nevoie. Și alte texte din Biblie pun în legătură aceste două activități ale păstorului. Mireasa din Cântarea Cântărilor îl întreabă pe mire: „Spune-mi, tu, pe care te iubește sufletul meu, unde-ți paști turma, unde o odihnești la miază?” (Cântarea Cântărilor 1.7).

Despre rămășița credincioasă a lui Israel din zilele viitoare se spune: „Rămășița lui Israel nu va lucra nedreptate, nici nu va vorbi minciuni, nici nu se va găsi în gura lor o limbă înșelătoare; ci ei vor paște și se vor odihni și nimeni nu-i va înspăimânta” (Țefania 3.13). Dar și David vorbește despre odihnă: „El îmi dă odihnă în pășuni verzi, mă duce la ape liniștite” (Psalm 23.2).

Trăim într-un timp caracterizat de stres și agitație crescândă. Viața profesională, școala, abundența de oferte de vacanță, evantaiul de mass-media, mobilitatea crescândă și multe altele fac ca oamenii să aibă tot mai puțin timp pentru odihnă. Aceste evoluții nu-i ocolesc pe copiii lui Dumnezeu. Se poate întâmpla chiar, ca și activitățile pentru Domnul să ne facă să nu mai avem un timp de odihnă, pentru a sta în liniște la picioarele Domnului nostru, ca să fim hrăniți de El.

Un exemplu „clasic” în acest sens este Marta din Betania. Evanghelistul Luca ne descrie această femeie ca pe o soră demnă de a fi iubită, activă, care nu ocolea oboseala și care a invitat pe Domnul Isus, și probabil și pe toți ucenicii Săi, în casa ei. Motivele pe care le avea Marta erau cu siguranță bune. Punctul cheie a fost acela, că în preocuparea ei de gazdă a pierdut momentul când Domnul, Păstorul, dorea să o „odihnească”. Și a mai făcut ceva, și anume nu i-a plăcut că sora ei Maria s-a așezat la picioarele Mântuitorului, ca să asculte, și s-a plâns chiar de acest fapt.

Dar despre Maria se spune foarte simplu: „așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Său” (Luca 10.39). Putem să tragem concluzia că și ea a ajutat mai înainte la lucrările gospodărești, dar când a venit timpul a încetat activitatea, ca să primească ceva de la Domnul.

Două verbe avem aici: „a se așeza” și „a asculta”. Nu sunt deseori ambele grele pentru noi? Aici nu este vorba de a citi în grabă un verset scurt din Biblie (deși, de multe ori acesta poate fi o mare binecuvântare), ci de a ne face timp să citim Cuvântul lui Dumnezeu și să-L lăsăm pe Domnul să ne vorbească. Avem nevoie de acest timp fix, și cu siguranță vom face bine, dacă îl punem în orarul nostru zilnic.

Misiunea noastră a tuturor este să slujim Domnului. Lenevia nu se potrivește deloc, pentru că El așteaptă lucrarea noastră. Fiecare să se întrebe cu toată seriozitatea, unde dorește Domnul să-l folosească. Pe de altă parte trebuie să avem grijă, ca lucrarea pentru El să nu pună stăpânire pe noi, încât să nu mai avem timp să ascultăm Cuvântul Lui și să ne hrănim din el.

Odată, când ucenicii s-au întors la Domnul și i-au istorisit foarte entuziasmați ceea ce făcuseră, El le-a spus simplu: „Veniți voi înșivă deoparte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin” (Marcu 6.31). Toți avem nevoie de aceasta. Când Moise a binecuvântat poporul pământesc al lui Dumnezeu, a spus: „Da, El iubește popoarele; toți sfinții Săi sunt în mâna Ta și șed la picioarele Tale, fiecare primește din cuvintele Tale” (Deuteronom 33.3).

Cunoaștem cu toții acest loc la picioarele Păstorului nostru? Ne așezăm acolo, ca să primim. Cu toții, fie tineri, fie vârstnici avem nevoie să primim de la El cuvintele Sale, și acest lucru cu atât mai mult, cu cât Domnul vrea să ne folosească să dăm altora binecuvântarea primită.

Și în această activitate a păstorului putem vedea un îndemn pentru noi. Este bine, când cei care simt și poartă responsabilitatea într-o adunare locală îi impulsionează și pe alții să devină activi în slujba pentru Domnul, și personal sunt un exemplu bun în această privință.

Tot așa de necesar este să se poarte grijă să existe perioade când frații și surorile „se așază”, ca să asculte Cuvântul Domnului. Acestea pot fi strângerile laolaltă regulate, duminica sau în cursul săptămânii, pentru vestirea Cuvântului, dar pot fi de exemplu și întruniri speciale, când un frate vorbește despre o anumită temă.

Un alt domeniu de aplicare privește din nou familia creștină. Și aici este bine, când sunt anumite perioade, în care o familie „se odihnește”. Având în vedere multiplele activități și obligații pe care deja și copiii le au, în multe familii pare să fie tot mai greu să se găsească astfel de perioade de odihnă. Cu toate acestea, noi, ca părinți, putem să aducem înaintea Domnului și acest aspect.

O familie care „funcționează bine” are ca premisă faptul, că noi împreună cu copiii ne luăm timp să ne așezăm la picioarele Domnului, ca să ne preocupăm cu Cuvântul Său. Cu bunăvoință, astfel de ore se pot găsi chiar pe parcursul zilei. În multe cazuri se pot folosi mesele comune, dar pot fi și alte prilejuri deosebite, în care se oferă posibilitatea pentru „slujba în casă” practică zilnic. Pe lângă aceasta să se folosească și prilejurile deosebite, de exemplu, vacanțele.